

Miért nem merünk keresztények lenni?

2023 december 28. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
értékelve

Még nincs

Mérték

De frankón: miért nem? Félünk t?le? Vagy a libsikt?l félünk?

A gúnyolódó megjegyzéseiket? Vagy már mi magunk is bátortalanná, szkeptikussá, agnosztikussá, *horribile dictu*: hitetlenné váltunk? Azt látjuk, hogy rendes emberek, barátaink, ismerőseink közül jó páran kulturálisan ugyan egyértelműen kereszténynek vallják magukat, de a hitüket már nem igazán merik felvállalni. Saját maguk el?tt sem. Van, aki kifejezetten ateistának mondja magát.

Van, aki „csak” agnosztikus: nem igazán tudja, hogy igazán van-e Isten, ? még nem látta, nem találkozott vele. De még csak nem is kapott t?le semmit.

Mit is kellene kapnunk? Egyszer, korábban már írtam err?l: Isten (és Krisztus) sohasem egy négycsillagos wellnesshotelt ígért. Hanem, hogy ha az ? útját követjük az életben, akkor célt, értelmet találunk benne. (És majd örök életet a halál után.) De én merek ennél bátrabb is lenni: ha az ? útját követjük, és a személyes utunkat, amit ? kijelölt nekünk (pontosabban: a lelkünk kijelölt saját magának születésünk el?tt, amikor még egy volt Istennel), akkor az az út valójában élvezetes lesz.

Az élvezet alatt itt persze nem hedonizmust kell érteni. Hanem beteljesülést, önmegvalósítást, boldogságot. Ha a kijelölt, helyes úton járunk (ami egyébként más vallásokban is létezik), akkor az tartalmazhat sok munkát, feladatot, meger?ltetést is, de mégsem érezzük nehéznek. S?t, megy, mint a szar a libán át – ahogy George Patton tábornok fogalmazott katonáinak a normandiai partraszállás el?tt. **Erre az útra rálépni persze nehéz, mert járhat lemondással, járhat kockázattal, és f?leg: korábbi szokásaink, viselkedésmintáink feladásával.** Talán ezért félnek sokan kereszténynek lenni? Mert hát mégiscsak változtatni kell; parancsolatokat kell követni, „teljesíteni” kell, ami nem kényelmes, f?leg ebben a mostani, materiális világban.

A jó hír, hogy nem „kell” teljesíteni. Nem attól lesz valaki keresztény, hogy minél szigorúbban követi a Tízparancsolatot, minél buzgóbban imádkozik, minél jobban „szereti felebarátját” stb. Hanem attól, ha **átadja magát Krisztusnak**, abban a feltétlen meggy?zésben, hogy ? Isten fia, akit Sz?z Mária hozott a világra, eljött az emberek közé tanítani, majd pedig kereszthalálával megváltott minket, végül a feltámadásával az örök életbe hívott.

Hát ilyen egyszer? az egész? Csak el kell hinni ezt a mesét, és máris jó keresztények vagyunk? Az a „vicc”, hogy tulajdonképpen igen. **Csak hogy ez nem egy mese. Minden valóság, fizikai–biológiai ellentmondásai ellenére ez Krisztus valósága, ez maga a kereszténység.** Egyébként a sz?znmzés elméleti lehet?ségét már számos tudományos publikációban leírták. De a tudományos magyarázat tök lényegtelen. Mint ahogy Isten létét sem tárgyi bizonyítékokkal kell alátámasztanunk. Pontosan err?l szól a hit.

Hitben járunk, nem látásban

– írja Pál apostol a Korinthusiakhoz írott második levelében.

Krisztus eljövetelét, kereszthalálát és mennybemenetelét, ha magunkévá tesszük, ezzel elköteleztük magunkat mellette. És innent?l magunktól, automatikusan máshogy akarunk élni. A többi ebb?l jön. A parancsolatok betartása, az imádkozás, a felebarátaink szeretete, a h?ség, a „jócselekedetek” stb. Mert így érezzük jól magunkat. És persze, rengetegszer hibázunk, elbukunk. Csak a neomarxisták (akik közül sokan valamikor liberálisnak nevezték magukat) hiszik magukról, hogy tökéletesek, vagy legalábbis az embert azzá akarják tenni. (Er?szakkal, koncentrációs táborokkal, terrorral, cenzúrával persze.) **A keresztény ember tudja magáról, hogy gyarló. De igyekszik nem az lenni. Nem mások miatt, hanem önmaga miatt.**

És tényleg nem olyan nehéz a dolog. Mégis, sokan nem merik megtenni ezt a lépést. Nyíltan vállalni, hogy igen, hiszek a Jézus Krisztusban. Mert a tömegkultúrában, a közbeszédben eluralkodó nihilizmus, az ezt hirdető ateista-nihilisták er?fölénye sokszor nyomasztó. Kigúnyolnak, vagy legalábbis szkeptikusak. És a sátán pont ezt akarja. És amikor azt mondjuk egy egyébként rendes, eredendően keresztény embernek, hogy az ? hitetlensége, szkepticizmusa a sátán m?ve, akkor még inkább felhúzza a szemöldökét, hogy már nemcsak Krisztus „meséjét”, hanem a sátánét is el kell hinnie? És ett?l még inkább húzódozni fog. Ördögi kör. Illetve lefelé tartó ördögi spirál.

Pedig a Sátán „meséje” is valós. Csak hát nem úgy kell ?t elképzelni, ahogy egy Hieronymus Bosch-festmény alapján gondolnánk. Hanem kb. úgy néz ki, mint egy 444-es újságíró. Na jó, úgy csak a sátánisták néznek ki, nem maga a Sátán. Nem tudjuk, pontosan hogy néz ki, de itt van velünk a világban, és nagyon dolgozik. Seregeket gy?jt. Az LMBTQ-lobbitól az Európai Parlamenten át a Hollywood-i celebgárdáig. És valahogy ezzel az egész, óriási nyomással szemben kevesen merjük felvállalni a hitet. Mert az valahol késztetést is jelent a harcra. Hogy szembeszálljunk azokkal a sátáni er?kkel, amelyek a nyugati, keresztény civilizáció elpusztítására töreksenek.

Vagy van, aki harcol ugyan a genderizmus, a kritikai fajelmélet és egyéb ?rűletek ellen. De hit nélkül teszi. És így sokkal nehezebb. Mert a hit erőt is ad hozzá. Hogy nemcsak önerővel megyünk neki a harcnak (és az újbolsevikoknak), hanem Isten nevében.

Ne legyünk puhapöcsök, mert épp ezt akarják. Hogy ne legyen erő a hitünk, ne merjünk harcolni. Állításuk szerint a keresztény ember mindenkit szeret, odatartja a másik orcáját stb. Ezzel jönnek folyton azok, akik soha életükben nem olvasták a Bibliát, csak kiszedték belőle a nekik épp tetsző mondatokat. És a valódi keresztények orra alá dörgölik. Meg „álkereszténynek” nevezik azt, aki valójában csak tökéletlen és gyarló.

És emiatt is félnek sokan vállalni a hitüket. Hogy akkor most tökéletesnek kell lenni, ami eleve nehéz, és akkor még ki is vagyunk téve mások ítéletének. De nemcsak a gúnyolódással, hanem az ítélkezéssel sem kell törődni. A gúnyolódók a nap végére megszeppennek, az ítélkezők pedig megítéltetnek. Hát, ünnepi vezércikknek mára kb. ennyi. Nem kell beszarni a hitet! Boldog Karácsonyt!

Jeszenszky Zsolt - www.pestisracok.hu

Ajánló